

ACTIVITATS A L'ENTORN DE L'EXPOSICIÓ

RECITALS de la Nova Cançó, les nits d'estiu a la terrassa

1 de juliol	JAUME SISA
8 de juliol	GRUP DE FOLK
15 de juliol	JOAN ISAAC
22 de juliol	MAZONI
29 de juliol	SANJOSEX
5 d'agost	PI DE LA SERRA
12 d'agost	FRANCESC BURRULL
19 d'agost	TOTI SOLER
26 d'agost	ANNA ROIG I L'OMBRE DE TON CHIEN
2 de setembre	MIQUELA LLADÓ
10 de setembre	ROGER MAS

🕒 10 de la nit

€ 4 euros

📞 reserves: 93 552 61 82 i concertsestiu.mhc@gencat.cat
de dilluns a divendres de 10 del matí a 6 de la tarda.

Cal fer-ne reserva prèvia. Places limitades.
L'entrada al concert permet visitar l'exposició al llarg del mateix dia.
Els dijous de concert l'exposició estarà oberta de 10 del matí a 10 de la nit.

VISITES GUIADES per a grups

De dimarts a diumenge, amb concertació prèvia.
Preu: tarifa d'entrada més 58,93 euros per grup.

VISITES GUIADES per al públic individual

Tots els diumenges, excepte el mes d'agost, a les 12 i a la 1 del migdia. Inclòs en el preu de l'entrada.

VISITES per a públic juvenil

Visita a l'exposició per a grups de lleure i escoles.
Durant una hora i mitja, els nois i les noies poden descobrir el fenomen de la Nova Cançó i conèixer algunes de les seves cançons. Preu de l'activitat: 73,65 euros.
Cal fer-ne reserva prèvia. Informació i reserves: 93 225 42 44 i mhcvisites.cultura@gencat.cat

10.00 – 19.00

dimarts / dijous / divendres / dissabtes
martes / jueves / viernes / sábados
Tuesday / Thursday / Friday / Saturday

10.00 – 20.00

dimecres / miércoles / Wednesday

10.00 – 14.30

festius / festivos / holidays

10.00 – 22.00

dies / días / days
01/08/15/22/29.07
05/12/19/26.08
02/10.09

Tancat/Cerrado/Closed

dilluns / lunes / Monday

Tarifa normal / Normal entrance fee

3 euros

Tarifa reduïda/Tarifa reducida/Reduced entrance fee

2 euros

Concerts/Conciertos/Concerts

4 euros

Museu d'Història de Catalunya

Plaça de Pau Vila, 3. 08003 Barcelona

Tel.: 93 225 47 00

Fax: 93 225 47 58

www.mhcat.cat

Amb la col·laboració de
Institut Català de
les Indústries Culturals

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Disseny: Estudi Vilageliu

LA NOVA CANÇÓ

LA VEU D'UN POBLE

MUSEU D'HISTÒRIA
DE CATALUNYA
3 juny – 31 octubre 2010

L'exposició té com a voluntat presentar aquest moviment, entre musical i poètic, de lletres i músiques, com un fenomen que va aglutinar la societat catalana en la defensa d'un país, d'una llengua i d'una cultura. És un recorregut des dels inicis de la Nova Cançó fins a l'herència llegada a les noves generacions i un reconeixement a tots aquells que van ser i van donar la veu d'un poble.

La mostra parteix de la dècada dels cinquanta, amb una oferta de música en català escassa, comença amb l'article de Lluís Serrahima, "Ens calen cançons d'ara", del 1959, que serà el gran referent del moviment, i tanca amb els hereus actuals del moviment, que arrossegueu els joves d'avui. Entremig, 50 anys d'història intensa i apassionant.

La Nova Cançó té dos trets que li donen un gran ressò. D'una banda, va demostrar una gran capacitat per connectar amb la gent, atès que es va convertir en la seva banda sonora. De l'altra, va convertir la llengua catalana en el vehicle d'expressió i relació en un context social i polític molt difícil. Tot això, i més, conforma l'exposició que presentem.

Aquesta mostra vol ser un reconeixement a l'aportació de totes les persones gràcies a les quals la Nova Cançó és, amb la seva herència, un dels símbols més importants de la societat i de la història dels Països Catalans en aquest últim mig segle.

1961 / 1968

UNA AVENTURA DE COMPLICITAT

Superar la grisor franquista de la postguerra és l'objectiu dels primers cantants, que no són professionals. Munten el col·lectiu Els Setze Jutges, que té com a font de referència la cançó francesa. És clau el recital de Josep Maria Espinàs i Miquel Porter del 19 de novembre de 1961, en el qual ja s'empra la denominació "nova cançó". Com ho són després l'obertura de la Cova del Drac i la creació dels segells Edigsa i Concèntric. Ben aviat, Raimon es converteix en el cantant d'èxit que projecta la Nova Cançó a l'estranger. A Barcelona, el Teatre Romea i, sobretot, el Palau de la Música Catalana esdevenen els dos escenaris de consagració d'artistes. Apareixen nous cantants i grups importants: Joan Manuel Serrat, Maria del Mar Bonet i Lluís Llach i el Grup de Folk, protagonista d'un festival multitudinari a Barcelona, al maig del 1968. Àngel Fàbregas impulsa l'editora Als 4 Vents, per promoure el folk.

1969 / 1975

LA RESISTÈNCIA A UNA DICTADURA EN AGONIA

En sentit històric estricte, podem dir que el fenomen de la Nova Cançó mor el 1967, tot i que en la percepció general s'allarga fins a la mort del dictador. Fins i tot, fins a la represa de les institucions nacionals. Tots els cantants demostren un compromís en els esdeveniments que van marcar l'època. Els Setze Jutges i el Grup de Folk es desfan com a col·lectiu, afectats per les discrepàncies internes. El primer, arran de la decisió de Joan Manuel Serrat de cantar en castellà. Raimon protagonista, el 1968, un recital històric a Madrid. Llach publica *L'estaca* el 1968 i s'exilia a París el 1970. Irromp en el panorama La Trinca, el 1969, que obre un camí més informal. La música progressiva i laietana, nascuda a l'entorn de Zeleste, aporta nous discursos musicals. Sisa publica *Qualsevol nit pot sortir el sol*. La cançó catalana és l'altaveu del poble, que veu propera la fi del franquisme, encara que el règim continua ensenyant la seva cara més cruel.

1976 / 1979

LA BANDA SONORA D'UNA EUFÒRIA COL·LECTIVA

Els aires de la transició fan que tot sembli possible, el dictador ha mort. La cançó en català pren la bandera de l'esperança i viu una de les etapes més creatives, agafa el paper de portaveu de les il·lusions i les esperances de tots. El carrer es converteix en el punt central de manifestacions, festes i reivindicacions, el clam és "llibertat, amnistia i estatut d'autonomia". Sovintegen les escenes d'eufòria col·lectiva: Sis Hores de Cançó a Canet i Canet Rock en són exemples magnífics. Els recitals de Raimon, Llach i Pi de la Serra, organitzats per Oriol Regàs al Palau d'Esports, són una de les imatges més recurrents de la dita transició, aquest pas particular del franquisme a la democràcia. Milers de ciutadans d'arreu dels Països Catalans omplen de senyeres i de proclames uns festivals musicals multitudinaris en unes nits en què sembla que tots els somnis poden fer-se realitat. Es viu un clima d'autèntica efervescència.

1980 / 2010

L'HERÈNCIA D'UNS CANTANTS EN UNA CRISI CRÒNICA

A partir dels anys vuitanta, arran de la recuperació de les institucions, la cançó en català entra en una crisi crònica. La major part dels cantants i els grups deixen de dedicar-s'hi professionalment i la seva continuïtat artística esdevé molt intermitent. El desplaçament a Madrid de la indústria discogràfica més important, que coincideix amb el tancament d'Edigsa, dificulta la producció de discos en català, tot i la feina de PDI, Picap, Blau, Discmedi, Música Global i altres. Mor Ovidi Montllor, sense cap nou disc en els seus darrers quinze anys de vida. Temps d'homenatges, de retorns, com Joan Isaac, i d'acomiadaments. Nous temps i nous formats duen cantants i grups amb una altra trajectòria musical i poètica. Tot i les adversitats, la Nova Cançó deixa una herència que recullen les noves generacions d'artistes de tots els gèneres musicals que els agafen el relleu.

